

Domadors del temps

Roser Iborra escriu aquest article arran de la representació, dissabte al Cirvianum de Torelló, de l'obra 'Els camins invisibles', de Teatre eSseLa, a partir de textos de Lluís Solà | «Dins la representació de 'Els camins invisibles', la poesia de Lluís Solà s'encén com una foguera dins la nit, com una tempesta en ple dia de sol»

Un moment de la representació de 'Els camins invisibles'. | control Z

Estic profundament agraïda a tota la gent de Teatre eSseLa que van fer possible la representació teatral de *Els camins invisibles*, de Lluís Solà.

Dins la poesia de Solà les paraules, gens rebuscades, tenen una profunditat geològica: caires del més pur diamant que els mil·lennis han creat al cor de la terra; brillantors de pissarra, engrunes de margues que han sedimentat la vida i la mort dels mars... Grumolls de temps i de tots els petits itineraris que han creat les vides, orgàniques o minerals.

Dins la representació de *Els camins invisibles*, la poesia de Lluís Solà s'encén com una foguera dins la nit, com una tempesta en ple dia de sol. Les paraules dites, xiuxiuejades, cridades, cantades, trepidants... ens arriben de dret a un cor dins del cor que ni sabíem que teníem. És una orgia dels sentits i una sacsejada brutal de l'ànima. O potser una orgia de l'ànima i una sacsejada inèdita dels sentits.

I et vénen ganes de cridar: veniu a veure els domadors del temps! La dona cançó, l'home onada, l'home arbre, l'home pluja, els núvols lents, els núvols escopetejats o amansits. De sorpresa en sorpresa, la pluja de paraules ens amara fins al moll de l'os, i resulta que allò bíblic de «la paraula es va fer carn» es torna una realitat exacta, perquè la sents i la veus respirar i moure, caminar i córrer, enfil·lar-se i defallir, concreta en un cos perfecte, una estàtua viva.

Dins la poesia feta dansa i música, dins els silencis sonors, les situacions més quotidianes de la vida més anònima hi revelen un pinyol de misteri. I quan la tempesta està a punt d'esclatar i tanques un moment els ulls perquè l'emoció et sobreïx resulta que, bruscament, t'adones que s'acaba i ploraries, i no vols marxar. Mires la butaca estreta i la gent incrèdula que es posa bufandes i abrics, i és irreal. Caus d'un abisme a un altre, de la meravella a la realitat més oblidada. En paraules de Lluís Solà:

«El caminant es desperta de cop, com sempre s'ha despertat. La transició de l'univers del son a l'univers de la vigília sempre l'ha trobada cruel, inexplicable i insostenible. Injustificable. El salt d'un abisme a un altre abisme. (...) No vol obrir els ulls. No vol bellugar-se. No vol precipitar-se una altra vegada dins el remolí de la multiplicitat» (*Els camins invisibles*).

I en paraules de Proust: «*Un homme qui dort, tient en cercle autour de lui le fil des heures, l'ordre des années et des mondes. Il les consulte d'instinct en s'éveillant et y lit en une seconde le point de la terre qu'il occupe, le temps qui s'est écoulé jusqu'à son réveil*» (*A la recherche du temps perdu*).

Però després, quan els pètals obscurs de la nit freda es clouen al teu voltant, t'adones que ets una cuca de llum, que portes una petita claror al ventre que durarà molts dies.

I tens, per sort, les platges infinites d'un llibre amb moltes més pàgines que les explícitament escrites; un llibre que no es pot posar a la tauleta de nit perquè et desvetlla.